

Yoksul Oduncu



Bir zamanlar yoksul bir oduncu varmış. Bu oduncu ıssız bir ormanın kıyısındaki küçük bir kulübede karısı ve üç kızıyla birlikte oturuyormuş. Günlerden bir gün yine ormana odun kesmeye gitmeden evvel karısına demiş ki; “Karıcığım, bugün öğle yemeğimi büyük kızımınla ormana gönder. Büyük kız yolunu şaşırmasın diye yanıma bir torba darı alıp yollara serpeceğim.” Güneş ormanın tepesine kadar yükselince, kız bir tas çorbayla yola çıkmış. Fakat ormanlarda, kırlarda uçuşan serçeler, çayır kuşları, ispinozlar, kara tavuklar, kanaryalar darı tanelerini çoktan toplayıp yemişlermiş. Bu yüzden kız yolu bulamamış. Gün batıncaya, gece oluncaya kadar sağ ve esen dolaşıp durmuş. Gecenin karanlıkları içinde ağaçlar uğulduyor, baykuşlar ötüyormuş. Kızın içine bir korku girmeye başlamış.

O sırada uzakta, ağaçların arasında parıldayan bir ışık görmüş. “Orada insanlar olsa gerek. Bunlar beni gece yanlarında misafir ederler” diye düşünmüş; ışığa doğru ilerlemiş. Çok geçmeden bir evin önüne varmış. Pencerelerinde ışık görünüyormuş. Kız kapıyı çalmış. İçeriden boğuk bir ses “gel” diye bağırmış. Kız evin karanlık taşlığına girmiş. Odanın kapısını vurmuş. Aynı ses “girsene içeri” demiş. Kız kapıyı açtığı zaman saçlı sakalı bembeyaz bir adamın masanın başında oturduğunu görmüş. Adam yüzünü iki eliyle kapatmışmış. Ak sakalı masanın üzerinden yere kadar uzanıyormuş. Sobanın yanında üç hayvan uzanmış, yatıyormuş: küçük bir horoz, mini bir tavuk, alaca tüylü bir inek..

Kız başından geçenleri yaşlı adama anlatmış. Geceyi geçirmek için ondan bir yer istemiş. Adam hayvanlara seslenmiş “güzel tavuk, güzel horoz, alacalı güzel inek! Ne dersiniz buna siz?” Hayvanlar hep bir ağızdan “bizce uygun” demişler. Yaşlı adam kıza dönerek “burada her şeyden bol bol var! Haydi ocağa git, bize akşam yemeği pişir” demiş. Kız mutfakta ne aradıysa bulmuş. Güzel bir yemek pişirmiş, ama hayvanları hiç düşünmemiş. Doldurduğu tabakları sofraya getirip koymuş. Ak saçlı adamın yanına oturmuş, karnını tika basa doyurduktan sonra “o kadar yorgunum ki demiş, uzanıp uyuyacağım yatak nerede?” Hayvanlar seslenmişler “onunla yedin içtin bizleri düşünmedin. Geceyi nerede geçirirsen geçir! Bunun üzerine yaşlı adam “haydi merdivenden yukarı çık. Orada iki yataklı bir oda göreceksin. O yatakları düzelt, beyaz keten çarşaflarını yay. Biraz sonra ben de gelip yatarım” demiş.

Kız yukarı çıkmış. Yatakları düzeltip çarşafalarını yaydıktan sonra, yaşlı adamı beklemeden, bunlardan birinin içine girip uzanmış. Bir süre sonra ak saçlı adam gelmiş. Elindeki ışığı kızın yüzüne tutmuş. Başını sallamış. Kızın derin uykuda olduğunu görünce döşemedeki kapağı açmış. Kızı, odanın altındaki mahzene indirmiş. Akşam üstü ortalık kararırken oduncu evine dönmüş. Kendisini bütün gün aç bıraktığı için karısına çıkışmaya başlamış. Kadın “benim suçum yok. Kız yemeği alarak çıkıp gitmişti... Herhalde yolunu şaşırması olacak.. Sabahleyin dönüp gelir.” Oduncu güneş doğmadan kalkmış. Yine ormana gidecekti. Bugün de öğle yemeğini ortanca kızın getirmesini tembih etmiş: “Yanıma bir torba mercimek alıyorum. Taneleri darı tanelerinden iridir. Kız bunları daha iyi görür, yolunu şaşırmaz!” Öğle üzeri kız yemeği alıp yola çıkmış. Fakat mercimekler ortada yokmuş. Ormandaki kuşlar bunları da, çünkü gibi, yiyip bitirmişlermiş.

Kızcağız bütün gün ormanda dolaşmış. Akşam olunca o da yaşlı adamın evine varmış. İçeri alınmış. Yiyecek bir şeyle, yatacak bir yer istemiş. Ak saçlı adam yine hayvanlara sormuş. “Güzel tavuk, güzel horoz, alacalı güzel inek! Ne dersiniz buna siz?” Hayvanlar aynı yanıtı vermişler “bizce uygun” demişler. Bundan sonra her şey bir gün önceki gibi olmuş: Kız güzel yemekler pişirmiş. Yaşlı adamla birlikte yemiştir, içmiştir; fakat hayvanları düşünmemiş. Yatacağı yeri sorunca hayvanlar “onunla yedin içtin..Bizleri düşünmedin.. Geceyi nerede geçirirsen geçir!” Kız uykuya dalınca yaşlı adam gelmiş. Kafasını sallayarak kızın seyretilmiş. Onu da mahzene indirmiş. Üçüncü gün sabah oduncu karısına demiş ki bugün bana yemeği küçük kızla gönder! Bu çocuk her zaman usludur, söz dinler. Herhalde dosdoğru yoluna gidecek, öbür haylaz kardeşleri gibi ormanda dolaşmış durmayacak!” Fakat annesi bu kızını da göndermek istemiyormuş. “En sevgili yavrumu da mı yitireyim?” demiş. Adam da “merak etme, kız yolunu şaşırmaz! Bu kez bezelye götüreceğim. Yollara serpeceğim. Bunlar mercimekten daha iridirler. Ona yolu gösterirler.” Fakat kız kolunda bir sepetle yola çıktığı zaman kuşlar bezelyeleri yiyip bitirmişlermiş. Kızcağız nereye gideceğini şaşırması. Üzüntü içindeymiş. Babasının acıkacağını, yiyecek bir şey bulamayacağını, gecikirse annesinin merak edeceğini düşünüyormuş.

Sonunda ortalık kararınca uzaktaki ışığı görmüş. Ormandaki evin yanına varmış. Geceyi orada geçirmesini güler yüzle rica etmiş. Ak sakallı adam yine hayvanlara sormuş “güzel tavuk; güzel horoz, alacalı güzel inek! Ne dersiniz buna siz.?” Onlar da bir ağızdan “bizce uygun” demişler! Bunun üzerine kız, önünde hayvanların yattığı sobaya doğru gitmiş. Tavukla horozun parlak tüylerini okşamış. Alaca ineğin alnını hafif hafif kaşımış. Yaşlı adamın isteği üzerine güzel bir çorba pişirmiş. Tasa koymuş. Sofraya getirmiş. Sonra “ben karnımı doyururken bu hayvancıklara hiçbir şey yok mu? Dışarıda her şeyden bol bol var. Önce onlara yiyecek getireyim” demiş. Dışarı çıkmış; arpa getirerek tavukla horozun önüne serpmiş. İneğe de bir kucak dolusu güzel kokulu saman vermiş: “Afiyetle yiyin sevgili hayvanlar! Susadığınız zaman içersiniz diye size serin su da getireyim” demiş. Bir kova su getirmiş. Tavukla horoz hemen kovanın kıyısına sıçramışlar, gagalarını suya daldırmışlar; sonra kafalarını havaya kaldırmışlar. Böylece su içmeye başlamışlar. Alaca inek de bu sudan

kana kana içmiş. Hayvanlar yemlerini yiyince kız, yaşlı adamın yanına giderek sofraya oturmuş. Ondan artan yemekleri yemiş.

Çok geçmeden tavukla horoz başlarını kanatları arasına sokmaya başlamışlar. Alaca inek de gözlerini kapamış. Bunun üzerine kız “artık ben de dinlenmeliyim” demiş. Kız merdivenlerden çıkmış, yatağı düzeltmiş, tertemiz örtüler örtmüş. İşi bitince yaşlı adam gelmiş, yataklardan birine yatmış. Ak sakalı ayaklarına kadar uzanıyormuş. Kız ikinci yatağa girmiş, duasını etmiş, uykuya dalmış. Küçük kız gece yarısına kadar rahat bir uyku uyumuş. Fakat ondan sonra evin içinde bir karışıklık olmuş. Evin köşe bucağından gıcırtilar, çıtırtılar duyuluyormuş. Kapılar kendiliğinden açılıyor, duvarlar yumruklanıyormuş. Tavanın kirişleri yerlerinden fırlayacaklarmış gibi büyük bir gürültü olmuş. Az sonra daha güçlü bir çatırtı duyulmuş. Bu kez de evin damı çöker gibi olmuş. Sonra her yanı yine sessizlik kaplamış. Keza hiçbir şey olmamış. Yattığı yerden kımıldanmamış, yine uykuya dalmış.

Sabahleyin ortalık aydınlandıktan sonra uyandığı zaman bir de ne görsün? Kendisi büyük bir salonun ortasında yatıyormuş. Kız sanki bir saraydaymış. Duvarlarda yeşil ipekten fon üzerinde altından çiçekler fışkırıyormuş. Yatak fil dişindenmiş. Üstündeki yorgan kırmızı kadifedenmiş. Yanındaki bir sandalyenin üzerinde incilerle işlenmiş bir çift terlik duruyormuş. Kız bunları düşte gördüğünü sanmış. Fakat içeriye çok şık giyinmiş üç uşak girmiş. Ne gibi buyrukları olduğunu sormuşlar. Kız “gidin, şimdi yataktan kalkacağım, yaşlı adama çorba pişireceğim. Güzel tavukla güzel horoza, alacalı güzel ineğe de yem vereceğim.” Kız yaşlı adamın kalktığını sanıyormuş. Onun yatağına bakmış.

Fakat yatakta yaşlı adamın yerine yabancı bir erkek yatıyormuş. Dikkatle bakınca bu adamın hem genç, hem de güzel olduğunu görmüş. Adam uyanmış. Yatakta doğrulmuş “ben bir prensim demiş, kötü bir cadı beni ak saçlı, ak sakallı bir yaşlı kılığına sokarak ormanda yaşamaya zorlamıştı. Bir tavuk, bir horoz ve alacalı bir inek kılığında üç uşaktan başka hiç kimse benim yanıma gelemiyordu. Eski durumuma dönmem için yalnızca insanlara değil; hayvanlara da iyilik etmeyi seven, temiz yürekli bir kızın yanıma gelmesi gerekti. İşte bu kız sen oldun. Cadının yaptığı tılsım, bu gece yarısı senin yardımınla bozuldu. Eski orman kulübesi yeniden sarayına dönüştü.” Yataktan kalkınca prens üç uşağını kızın ana-babasına yollamış. Onları düğüne çağırılmış.

Bu sırada kız “ama benim öbür kız kardeşlerim nerede?” diye sormuş. Oğlan yanıt vermiş: “Onları mahzene kilitledim. Sabahleyin ormana götürülecekler. Kötü huylarını düzeltinceye, zavallı hayvanları aç bırakmayıncaya kadar bir kömürcüye hizmetçilik edecekler! “